

Arrest

nr. 223 183 van 25 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 4 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart staatloos te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader.

Op 18 januari 2019, met kennisgeving op 21 januari 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/07/2018 werd ingediend door:

Naam: C. (...)

Voornamen: R.P. (...)

Nationaliteit: Statenloos

Geboortedatum: (...).1990

Geboorteplaats: Damak

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde C., D. (...) (RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- *Attest van de Ambassade van Nepal dd 21/03/2016, op vraag van betrokkene dat zij als vreemdeling geen eigendom mag bezitten in Nepal.*
- *Attest van de gemeentelijke autoriteit in Nepal dd. 18/04/2016 waarin wordt verklaard dat er geen eigendommen op naam van betrokkene zijn gevonden.*
- *Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert 07/03/2016 in België is ingeschreven, zodat het aannemelijk is dat betrokkene in Nepal geen eigendommen meer zou hebben.*
- *Verklaring van het OCMW van Gent dd 6/09/2018, dat betrokkenen geen steun hebben ontvangen.*
- *Loonfiches van tewerkstelling bij S.F. (...) BVBA voor de maand juli, augustus, september 2018, M.A. (...) VZW van juli, maart 2018 van de Belgische referentiepersoon.*
- *Huurovereenkomst*
- *Ziekenkostenverzekering*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond aan de hand van de attesten van de Nepalese autoriteiten. Het betreft enkel het onvermogen met betrekking tot eigendommen en niet met betrekking tot het inkomen. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene er ook behoefteig was.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, die is niet aangetoond gezien er hiervan geen bewijzen zijn voorgelegd..

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast meent zij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"1.

Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou hebben nagelaten te bewijzen dat zij effectief onvermogen is en dat zij in het land van herkomst was aangewezen op het door haar vader overgemaakte geld om in haar levensonderhoud te voorzien.

3.

Verzoekster wil in eerste instantie opmerken dat verweerder geenszins op een afdoende manier heeft rekening gehouden met de door verzoekster neergelegde stukken en met de vaststelling dat verzoekster, die voor haar komst naar België in Nepal woonde, doch niet over de Nepalese nationaliteit beschikte en zelfs bij beschikking dd. 16 november 2017 van de 17e familiekamer in de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen erkend werd als staatloze.

4.

Dat verzoekster, hoewel geboren uit een Nepalese moeder, niet de Nepalese nationaliteit kan verwerven en in haar land bijgevolg als niet-Nepalees met een Bhutanese vader nauwelijks rechten had. Verzoekster werd niet toegelaten verder te studeren, te werken, eigendommen te verwerven,.... en was bijgevolg financieel afhankelijk van de financiële steun die haar vader haar toestuurde.

Dat geenszins verweerder op een afdoende manier motiveerde waarom met de stukken, waaruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon haar geld overmaakte om in haar onderhoud te voorzien en waaruit blijkt dat verzoekster in Nepal als een vreemdeling wordt beschouwd (die geen eigendom mag bezitten) waardoor zij dus ook niet is opgenomen in een Nepalees register voor inkomstenbelastingen, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoeksters aanvraag.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de feitelijke, sociale en juridische omstandigheden, waarin verzoeksters verkeerde/verkeert, met name de vaststelling dat verzoekster in Nepal als vreemdeling/niet-Nepalees wordt beschouwd en dat zij in België zelfs officieel werd erkend als staatloos, waardoor het voor haar, als niet-Nepalees, zo goed als onmogelijk is om bewijzen aangaande haar (niet-)inkomsten, betaalde belastingen, in Nepal neer te leggen.

5.

Dat voorts verweerder op de hoogte is dat verzoekster sedert 7 maart 2016 is ingeschreven bij haar Belgische vader in België.

Dat verzoekster ter staving van haar ten laste zijn van haar vader in België een verklaring van het OCMW Gent dd. 31.05.2018, waaruit blijkt dat zij noch naar vader steun ontvangen, ziekenkostenverzekering, en loonfiches van haar vaders tewerkstelling in België heeft neergelegd.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met deze stukken als bewijs dat verzoekster ook in België ten laste is van haar vader.

Dat verweerder geenszins heeft gemotiveerd waarom deze verklaring van het OCMW van Gent, de ziekenkostenverzekering en de loonfiches van verzoeksters vader niet kunnen beschouwd worden dat verzoekster, die sedert 7.03.2016 bij haar vader is ingeschreven, nog steeds in België ten laste is van haar vader.

Dat derhalve verzoekster wel degelijk op een actieve wijze heeft aangetoond dat zij in België eveneens ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

6.

Dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met alle door verzoekster neergelegde stukken samen wat betreft haar ten laste zijn in haar land van herkomst en in België.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens maakt verzoekster gewag van een manifeste beoordelingsfout. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst effectief onvermogen te zijn en financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen niet worden weerhouden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door verzoekster op grond van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Verzoekster betwist niet dat zij ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg, om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf in functie van haar Belgische vader in toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van haar Belgische vader.

De voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn opgenomen in artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Derhalve dient er te worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd

gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014). In het arrest Reyes stelt het Hof dat “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid”. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of “de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”.

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C1/05, 9 januari 2007, par. 36).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Om, in het kader van haar aanvraag dd. 20 juli 2018, aan te tonen dat zij reeds in het land van herkomst, in casu Nepal, ten laste is geweest van haar vader, de referentiepersoon, legde verzoekende partij de volgende stukken neer:

“Attest van de Ambassade van Nepal dd 21/03/2016, op vraag van betrokkene dat zij als vreemdeling geen eigendom mag bezitten in Nepal. -Attest van de gemeentelijke autoriteit in Nepal dd. 18/04/2016 waarin wordt verklaard dat er geen eigendommen op naam van betrokkene zijn gevonden. -Uit het dossier blijkt dat betrokkene reeds sedert 07/03/2016 in België is ingeschreven, zodat het aannemelijk is dat betrokkene in Nepal geen eigendommen meer zou hebben. -Verklaring van het OCMW van Gent dd 6/09/2018, dat betrokkenen geen steun hebben ontvangen.

-Loonfiches van tewerkstelling bij S.F. (...) BVBA voor de maand juli, augustus, september 2018, Manus Antwerpen VZW van juli, maart 2018 van de Belgische referentiepersoon. -Huurovereenkomst - Ziekenkostenverzekering”

Verwerende partij laat gelden dat zij, in tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk rekening heeft gehouden met alle documenten die door verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag dd. 20 juli 2018 werden neergelegd. Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift: “Dat geenszins verweerder op een afdoende manier motiveerde waarom met de stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon haar geld overmaakte om in haar onderhoud te voorzien en waaruit blijkt dat verzoekster in Nepal als vreemdeling wordt beschouwd (die geen eigendom mag bezitten) waardoor zij dus ook niet is opgenomen in een Nepalees register voor inkomstenbelastingen, geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekster aanvraag”.

Verwerende partij merkt op dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag dd. 20 juli 2018 geen bewijzen van geldoverdrachten heeft neergelegd. Bijgevolg kan verzoekster verwerende partij niet verwijten geen rekening gehouden te hebben met stukken die zij niet heeft voorgelegd in het kader van haar verblijfsaanvraag. Verweerder benadrukt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de stukken die zij bij haar aanvraag voegt en zich als middel tegen een weigeringsbeslissing niet kan beroepen op haar eigen onzorgvuldigheid (cf. RvS 29 juni 2006, nr. 160.772).

In de bestreden beslissing werd gemotiveerd: “Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond aan de hand van de attesten van de Nepalese autoriteiten. Het betreft enkel het onvermogen met betrekking tot eigendommen en niet met betrekking tot het inkomen. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene er ook behoeftig was. Wat de financiële afhankelijkheid betreft, die is niet aangetoond gezien er hiervan geen bewijzen zijn voorgelegd.”. Verzoekster gaat met haar betoog voorbij aan deze motieven in de bestreden beslissing. Zij stelt ten onrechte dat niet afdoende gemotiveerd werd om welke redenen geen rekening werd gehouden met voormelde stukken. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat, wat betreft het ‘attest van de ambassade van Nepal dd. 21 maart 2016’, waarin wordt gesteld dat verzoekster als vreemdeling geen eigendom mag bezitten in Nepal, hier wel degelijk rekening mee werd gehouden maar werd geoordeeld dat dit attest geen afdoende bewijs van onvermogen en/of financiële afhankelijkheid aantoont. Immers, het is niet omdat men geen belastingen betaalde en geen eigendommen bezit of kon bezitten dat daaruit blijkt dat verzoekende partij effectief ten laste was van haar Belgische vader. Zoals duidelijk blijkt ligt geen enkel concreet gegeven voor waardoor kan aangenomen worden dat de Belgische vader de verzoekende partij in het herkomstland ten laste nam.

Verder stelt verzoekster dat zij sedert 7 maart 2016 bij haar Belgische vader in België is ingeschreven en dat zij, ter staving van het ten laste zijn van haar vader, een verklaring van het OCMW, waaruit blijkt dat noch zij, noch haar vader steun ontvangen, ziektekostenverzekering en loonfiches van de tewerkstelling van haar vader heeft neergelegd. Verzoekster is van oordeel dat geenszins uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft rekening gehouden met deze stukken als bewijs dat verzoekster ook in België ten laste is van haar vader. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat deze documenten bewijzen dat zij ten laste zou zijn van haar Belgische vader.

Het loutere feit dat een vreemdeling onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het feit dat verzoekende partij aldus reeds sinds 2016 bij haar Belgische vader in België inwoont en zij niet ten laste is van het OCMW, de ziektekostenverzekering en de loonfiches van de referentiepersoon, is dan ook niet dienstig om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, daar dit reeds het geval moet geweest zijn in het herkomstland. De verwerende partij motiveert dan ook geheel terecht dat “Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).”

Verzoekende partij kan gelet op deze overwegingen ook niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met voornoemde documenten en het inwonen bij de Belgische vader in België sinds 2016. Wat betreft de huidige samenwoning van verzoekster met haar Belgische vader in België, merkt

verweerder op dat dit gegeven geen betrekking heeft op een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekster toont niet aan met welk concreet en relevant stuk geen rekening werd gehouden of welk stuk ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken. Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten bij die aantonen dat de verwerende partij uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat hieruit niet afdoende blijkt dat zij "voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit Nepal ten laste was van de referentiepersoon". Uit wat voorafgaat blijkt niet dat ten onrechte werd geoordeeld dat verzoekster noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen heeft voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aangetoond. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk de artikelen 40bis, §2, 3° en 40ter, §2 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij - die ouder is dan 21 jaar - niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische vader, omdat zij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar vader. De verwerende partij verduidelijkt aan de hand van een bespreking van alle voorgelegde stukken dat niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van haar vader en toen onvermogen was.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 juli 2018 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt:

“(…)

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

(…)”

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(…)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(…)”

Samenlezing van deze bepalingen leert dat de verzoekende partij, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische vader ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen te zijn ten laste te zijn. De verzoekende partij betwist niet dat zij dient aan te tonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie tussen haar en de referentiepersoon bestaat van in het land van herkomst of origine en tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij niet afdoende rekening te hebben gehouden met het feit dat zij staatloos is, waardoor het voor haar “zo goed als onmogelijk is om bewijzen aangaande haar (niet-)inkomsten, betaalde belastingen, ... in Nepal neer te leggen”.

De Raad wijst erop dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij met betrekking tot de periode van verblijf in Nepal volgende stukken voorlegt:

- Een vertaling van een attest van 18 april 2016 van "Damak Municipality Office" waarin wordt gesteld "we did not find any wealth, land, properties and house on her name"
- Een attest van 21 maart 2016 van de Nepalese ambassade in België waarin wordt gesteld "As per the existing legislations of Nepal, a foreign national is not allowed to own land as a personal property".

De verwerende partij motiveert met betrekking tot de bewijzen om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste is van haar Belgische vader het volgende in de bestreden beslissing:

"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."

Wat het onvermogen betreft, dit is onvoldoende aangetoond aan de hand van de attesten van de Nepalese autoriteiten. Het betreft enkel het onvermogen met betrekking tot eigendommen en niet met betrekking tot het inkomen. Het is niet duidelijk in hoeverre betrokkene er ook behoeftig was.

Wat de financiële afhankelijkheid betreft, die is niet aangetoond gezien er hiervan geen bewijzen zijn voorgelegd..

Het louter gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn moeder vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst."

De verzoekende partij weerlegt met haar betoog geenszins het determinerende motief van de bestreden beslissing dat de attesten van de Nepalese autoriteiten niet afdoende haar onvermogen in Nepal aantonen nu zij enkel betrekking hebben op eigendommen en niet op een eventueel inkomen. Het valt immers niet uit te sluiten dat de verzoekende partij zelf een inkomen heeft of verwerft of door iemand anders dan de referentiepersoon wordt onderhouden voorafgaand aan haar komst naar België. Het feit dat zij aantoonde dat zij als vreemdeling in Nepal geen grond mag bezitten, doet hieraan geen afbreuk. Niets verplicht de verzoekende partij ertoe haar onvermogen en afhankelijkheid in het land van herkomst enkel aan te tonen met stukken afkomstig van de Nepalese overheid, zoals ze lijkt voor te houden.

Waar de verzoekende partij verder aanvoert dat zij in België voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging afhankelijk was van de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat zij hiermee het determinerend motief van de bestreden beslissing geenszins weerlegt, namelijk dat zij onafdoende heeft aangetoond reeds in Nepal ten laste te zijn geweest van haar vader en er onvermogen te zijn geweest. In zoverre zij op dit punt een andere mening is toegedaan en louter voorhoudt dat zij wel aantoonde in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, betreft dit een loutere ontkenning. Zij nodigt de Raad hiermee uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Overigens kan zij gelet op de motieven van de bestreden beslissing niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met de voorgelegde verklaring van het OCMW waaruit blijkt dat zij geen steun ontvangt, met de ziektekostenverzekering en met de loonfiches van haar vader. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar deze specifieke stukken, waarna de verwerende partij echter oordeelt *"Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon."* Uit het

voorgaande blijkt dat de verzoekende partij deze motivering niet weerlegt. De verwerende partij diende verder niet uitgebreid in te gaan op de genoemde stukken met betrekking tot de afhankelijkheid in België, nu het volstond vast te stellen dat de verzoekende partij aan de hand van de voorgelegde stukken niet heeft aangetoond in Nepal ten laste te zijn geweest van haar Belgische vader om te concluderen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Zelfs als zij zou aantonen dat zij in België tot op het moment van de aanvraag ten laste was van haar vader, neemt dit niet weg dat het determinerend motief dat zij niet heeft aangetoond in Nepal ten laste te zijn geweest van haar Belgische vader overeind blijft. De verzoekende partij toont niet anders aan.

De verwerende partij heeft er daarenboven terecht op gewezen dat uit het loutere feit dat de verzoekende partij gedomicilieerd is op hetzelfde adres als de referentiepersoon, niet zonder meer kan worden afgeleid dat de verzoekende partij "ten laste" was en is van de referentiepersoon. Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij toont verder niet aan met welk(e) stuk(ken) door de verwerende partij geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Dat, alsgevolg van de verzoekster betekende beslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster niet langer in België kan verblijven en België dient te verlaten en van haar in België wonende vader wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij als staatloos werd erkend, waar haar Belgische vader woont en waar zij haar leven opnieuw heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie en met betrekking tot het staatlozenstatuut van verzoekster.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, zodat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Er moet dus op afdoende wijze worden aangetoond dat er in casu sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen het meerderjarige kind en de ouders.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekster een verblijfsaanvraag indiende in functie van haar Belgische vader. Uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster, die ouder is dan 21 jaar, het bewijs moeten leveren dat zij ‘ten laste’ is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische vader. Deze wettelijke verblijfsvoorwaarde en de invulling van het begrip ‘ten laste’ – met name dat eveneens dient te worden aangetoond dat de situatie van afhankelijkheid zich reeds voordeed in het land van herkomst en dit voor de komst van de verzoekster naar België – verschilt in wezen niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven, waartoe bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen meerderjarige kinderen en hun ouders worden vereist (‘ten laste’ zijn).

In casu werd de verblijfsaanvraag geweigerd omdat niet afdoende blijkt dat verzoekster “voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds vanuit Nepal ten laste was van de referentiepersoon”. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat deze vaststelling voldoende schragend is voor de conclusie dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ‘ten laste’ zijn, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waardoor verzoekster geen verblijfsrecht kan worden toegekend op grond van deze bepaling. Een materiële of financiële afhankelijkheid in het verleden tussen verzoekster en haar vader wordt derhalve niet aangetoond.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar Belgische vader, kan verweerder het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar vader niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van

een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van verwerende partij die uit artikel 8 van het EVRM zou voortvloeien.

Voorts merkt verwerende partij op dat verzoekster er volledig aan voorbij lijkt te gaan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing betreft zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij als gevolg van de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar Belgische vader. Immers, enkel het verblijf werd geweigerd aan verzoekster maar er werd haar niet bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wordt dus niet verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten en wordt in deze stand van zaken derhalve niet

gedwongen gescheiden van haar vader. Een schending van artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.2.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 8 van het EVRM geschonden wordt, daar de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij van haar in België verblijvende vader wordt gescheiden en dat er een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad benadrukt evenwel dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel - hetgeen de verzoekende partij overigens zelf aangeeft in haar middel -, zodat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt. De bestreden beslissing heeft geenszins tot gevolg dat de vermeende hechte familieband wordt verbroken en dat zij – al dan niet alleen – dient terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel in dat geweigerd wordt haar een verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen op grond van de aanvraag van 20 juli 2018 in functie van haar Belgische vader. De Raad benadrukt dat door het niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het gezinsleven van de verzoekende partij niet wordt onderbroken door de bestreden beslissing. Alleszins toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Er is geen sprake van een “uitwijzende staat”, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift. Niets belet de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in te dienen om een verblijf te verkrijgen indien zij meent aan de wettelijke voorwaarden te voldoen.

Geheel ten overvloede blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In deze zaak laat de verzoekende partij na dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te brengen. Zo blijkt ook uit de bespreking van het eerste middel dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat zij niet aantoonde dat er tussen haar en haar vader een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst of origine. Dergelijke elementen blijken evenmin uit de stukken van het administratief dossier. Uit de loutere omstandigheid dat de verzoekende partij bij haar vader zou wonen in België blijkt voorts niet dat zij van haar afhankelijk is, zoals eerder werd gesteld. Gelet op de voorgaande elementen toont de verzoekende partij het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven niet aan, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin kan blijken.

De verzoekende partij betoogt verder slechts dat uit niets blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging deed met betrekking tot haar gezinssituatie. Wanneer echter, zoals in voorliggende zaak, er geen verwijderingsmaatregel wordt genomen en het bestaan van een gezinsleven niet wordt aangetoond, diende de verwerende partij een dergelijke belangenafweging niet te maken. Met betrekking tot een privéleven worden verder geen elementen aangehaald.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het proportionaliteitsbeginsel, wanneer men zich, op zicht van de opgegeven motieven, afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dit is niet het geval, nu de verzoekende partij geen enkele argumentatie aanbrengt waaruit zou blijken dat de motivering in de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische vader, kennelijk onredelijk zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt verwerende partij op dat artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. De bestreden beslissing heeft echter betrekking op een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dit is een gezinshereniging met een Belgische onderdaan, en bevat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de burger van de Unie in kwestie, met name de Belgische referentiepersoon, zijn recht op vrij verkeer uitoefent of heeft uitgeoefend zodat het een puur internrechtelijke situatie betreft. Zodoende is in casu artikel 41 van het Handvest niet van toepassing.

Verder wenst verwerende partij te benadrukken dat verzoekster niet nuttig kan verwijzen naar de Gezinsherenigingsrichtlijn. Uit artikel 1 van deze richtlijn volgt duidelijk dat deze enkel van toepassing is op de gezinshereniging van derdelanders met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging van derdelanders met Belgische onderdanen, zoals hier het geval is. Het betoog dat de verwerende partij het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, verzoekster te horen over haar "gezins- en economische situatie", mist dan ook enige juridische en feitelijke grondslag. De verwerende partij was immers in casu niet gebonden door richtlijn 2003/86/EG.

In zoverre verzoekster, los van de aangehaalde schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, de schending aanhaalt van het hoorrecht, zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, omdat de verwerende partij, alvorens een beslissing te nemen, haar minstens had moeten uitnodigen voor een verhoor, benadrukt verweerder in de eerste plaats dat het hoorrecht dat verzoekster ex artikel 41 van het Handvest geschonden acht, niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie.

Anderzijds maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 33 en 34). Daarnaast acht verzoekster ook de hoorplicht, als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden. Zowel het hoorrecht als Unierechtelijk algemeen beginsel als de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur, hebben in wezen dezelfde inhoud (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.599). Deze houden in dat de betrokkene naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar kan maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; RvS 9 september 2015, nr. 232.145).

Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden. De bestreden beslissing betreft een weigering van verblijf van meer dan drie maanden op grond van gezinshereniging nadat verzoekster daartoe krachtens de geldende regelgeving een aanvraag had ingediend. Ten aanzien van een dergelijke beslissing geldt de hoorplicht, zoals reeds gesteld, met dien verstande dat hieraan in beginsel is voldaan doordat de aanvrager alle nuttige elementen laat gelden die hij in de aanvraag kan en moet uiteenzetten.

Verweerder stelt vast dat verzoekster in het kader van de verblijfsprocedure op grond van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° juncto artikel 40bis §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Verzoekster kon alle elementen en redenen aanbrengen ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag zodat de verwerende partij daarover kon beslissen met volledige kennis van zaken. Uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het administratief dossier blijkt dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid en verschillende documenten heeft voorgelegd ter staving van haar aanvraag. Uit bovenstaande bespreking blijkt tevens dat de verwerende partij bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag rekening heeft gehouden met alle door verzoekster voorgelegde bewijsstukken.

Waar verzoekster aanhaalt dat de verwerende partij vooraleer een beslissing te nemen omtrent het gevraagde verblijfsrecht haar alsnog had moeten uitnodigen voor een verhoor, wijst verweerder erop dat de hoorplicht niet inhoudt dat verwerende partij ertoe is gehouden om mee te delen op welke gegevens zij haar beslissing wil baseren wanneer verzoekster reeds de gelegenheid heeft gehad om haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken (zie in deze zin HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 69).

Tot slot merkt verwerende partij op dat verzoekster in haar uiteenzetting hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat, mocht zij voor het nemen van de bestreden beslissing zijn gehoord, zij elementen zou hebben bijgebracht die ertoe zouden hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben of die de inhoud van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (zie in deze zin HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a. Ro. 38-40). Zij beperkt zich immers tot een louter theoretisch betoog zonder specifieke omstandigheden te concretiseren die zij had willen aanvoeren. Verzoekster maakt geen schending van het hoorrecht en de hoorplicht aannemelijk, en evenmin van de rechten van verdediging. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.3.3. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de

wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (cf. art. 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG), zodat de verzoekende partij, die een gezinshereniging met een Unieburger wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Wat betreft de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, wijst de Raad er op dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vloeit voort uit de toepassing van artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 6 mei 2009, nr. 193.074; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 30 november 2009, nr. 198.379). De verwerende partij diende de verzoekende partij derhalve niet te horen alvorens zij de bestreden weigeringsbeslissing nam.

Daarenboven benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart in functie van haar Belgische vader. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. De verzoekende partij had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de documenten die de verzoekende partij overmaakte ter staving van haar aanvraag. De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij nalaat aan te geven welke concrete elementen aangaande haar gezins- en economische situatie, haar *“familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”* zij zou willen aanbrengen, laat staan hoe deze tot een andere beslissing zouden hebben geleid. Overigens kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij zelf de aandacht vestigt op het feit dat zij staatloos is.

Een schending van de hoorplicht kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU